Η Αριστερά ως στυλοβάτης της παγκοσμιοποίησης (Α και Β μέρος)

Γράφει ο **Γιώργος Καραμπελιάς**.
Αναδημοσίευση από το «Άρδην-Ρήξη».

«Έχει αποτύχει σύμπασα η Αριστερά»
Διονύσης Σαββόπουλος

Εδώ και πολλά χρόνια υποστηρίζω πως **η ιστορική αριστερά,** τόσο στη Δύση όσο και στην Ελλάδα, έχει αποτύχει να προτάξει μια εναλλακτική λύση στον καπιταλισμό και αντίθετα έχει μεταβληθεί σε μια δύναμη που **επιταχύνει** την καπιταλιστική ολοκλήρωση. Η Αριστερά, προωθώντας την αποϊεροποίηση του κόσμου και της φύσης, την άρνηση της πατρίδας και του ριζώματος, την ισοπέδωση των φύλων και την παγκοσμιοποίηση την οποία βάφτισε διεθνισμό, αποδείχθηκε ο ισχυρότερος σύμμαχος του καπιταλισμού την εποχή της παγκοσμιοποίησης, παράλληλα με τη νεοφιλελεύθερη Δεξιά.

Γιώργος Καραμπελιάς

Η Αριστερά προετοίμαζε ιδεολογικά –στην εκπαίδευση, στην κοινωνία, στο πεδίο των αξιών– αυτό που η νεοφιλελεύθερη Δεξιά ολοκλήρωνε στο πεδίο της οικονομίας. Γι' αυτό και οι διαμαρτυρίες και οι κινητοποιήσεις της Αριστεράς, στο επίπεδο της κοινωνικής και οικονομικής πολιτικής, ενάντια στον οικονομικό νεοφιλελευθερισμό, είναι ατελέσφορες και ψευδεπίγραφες. Αντίθετα, είναι οι ίδιοι που έχουν προετοιμάσει την κοινωνία για την αποδοχή του οικονομικού φιλελευθερισμού, έχοντας αποσυνθέσει ιδεολογικά τα λαϊκά στρώματα και τις εθνικές ταυτότητες. Ο οικονομικός φιλελευθερισμός **προϋποθέτει** τον πολιτισμικό, δηλαδή **η δεξιά χρειάζεται την αριστερά,** για να μπορεί να κυβερνήσει και να εφαρμόσει τη στρατηγική της νέας τάξης πραγμάτων.

Για την κατεδάφιση της οικονομικής και δασμολογικής προστασίας των εθνών-κρατών, π.χ., και την ανάπτυξη της παγκόσμιας αγοράς, έπρεπε να προηγηθεί, ή τουλάχιστον να βαδίζουν

παράλληλα, η ιδεολογική απονομιμοποίηση του πατριωτισμού και των «εθνικών συνόρων», την οποία προωθεί φρενιτιωδώς η αριστερά. Για να τείνει να μεταβληθεί ο **στρατός** σε επαγγελματικό, αποκομμένο από το ελληνικό έθνος, παρά την αυξανόμενη στρατιωτική παρουσία ενός διαχρονικά επιθετικού γείτονα, θα έπρεπε να έχει προετοιμαστεί το έδαφος από την δήθεν αντιμιλιταριστική αριστερά. Για να διαλυθεί η **εθνική ταυτότητα** και να μπορεί η Ελλάδα να ενταχθεί απρόσκοπτα στους υπερεθνικούς οργανισμούς της Δύσης ως ημιαποικία, θα έπρεπε η «πρωτοπόρα» αριστερά να έχει αποσυνθέσει τους ίδιους τους πυλώνες της εθνικής ιδιοπροσωπίας, τη διαχρονία του ελληνισμού, τη σχέση του με την ορθοδοξία, τη συνέχεια της γλώσσας. Για να καταρρεύσει η **δημογραφία** της χώρας, θα έπρεπε να καλλιεργηθεί το μοντέλο μιας ακραίας ατομικής ανεξαρτησίας και των «δικαιωμάτων», να επιταθεί ο εθνομηδενισμός και η ολοκληρωτική συκοφάντηση των οικογενειακών δεσμών. (Ακόμα και σήμερα οι «πρωτοπόροι» Έλληνες σκηνοθέτες, τύπου **Λάνθιμου** και κομπανίας, έχουν σαν προνομιακό τους στόχο την οικογένεια –τον μόνο θεσμό που, παρά τα αρνητικά της, κράτησε τους Έλληνες ζωντανούς στην κρίση– και όχι αντίστροφα τη διόγκωση ενός ακραίου ατομισμού, που έχει καταστεί κυρίαρχος). Και όλα αυτά διότι, κατά βάθος, η ιδεολογία της αριστεράς δεν στρέφεται εναντίον του καπιταλιστικού φαντασιακού, αλλά αντίθετα ταυτίζεται μαζί του. Η ιδεολογία της σύγχρονης αριστεράς δεν είναι στην πραγματικότητα **αντικαπιταλιστική** αλλά **υπερκαπιταλιστική.**

Δηλαδή, επιθυμεί κατά βάθος τη διάλυση όλων των μη-καπιταλιστικών εμποδίων στην επέκταση του κεφαλαίου, την εποχή της παγκοσμιοποίησης, δηλαδή της οικογένειας, του έθνους, της ιστορικής μνήμης, των συλλογικών ταυτοτήτων. Γι' αυτό εξάλλου αυτή η αριστερά θα εγκαταλείψει, σταδιακώς, τα συλλογικά δικαιώματα και θα μετακινηθεί από το πεδίο των συλλογικών ταυτοτήτων σε εκείνο του ακραίου ατομικιστικού δικαιωματισμού. Ο καπιταλισμός είναι ένα σύστημα που –όπως τον περιγράφει με… λυρικούς τόνους ο Μαρξ στο *Κομουνιστικό Μανιφέστο*– αποσυνθέτει κάθε προηγούμενη ταυτότητα και την ίδια την ιστορία, έτσι ώστε να μπορεί να αναπτύσσεται απρόσκοπτα. Η σύγχρονη Αριστερά εκφράζει, περισσότερο και από τη Δεξιά, αυτό το καπιταλιστικό φαντασιακό, όσο και αν εμφανίζεται αντίθετη στις εκμεταλλευτικές εκφάνσεις του συστήματος. Γι' αυτό και, στην Ελλάδα, στην εξουσία βρέθηκαν οι μικρότερες ομάδες αυτής της Αριστεράς, οι Πράσινοι(!), η ΑΚΟΑ (η περιβόητη ομάδα Μπανιά στην οποία ανήκαν ο Βούτσης, ο Φλαμπουράρης, ο Σκουρλέτης, ο Φίλης, η Φωτίου, ο Λάμπρου και τόσοι άλλοι), αυτό το κράμα Κολωνακίου και Εξαρχείων, το οποίο, παρότι απόλυτα μειοψηφικό πολιτικά, ήταν πανίσχυρο πολιτισμικά σε όλους τους κύκλους της διανόησης, των πανεπιστημίων, των ΜΜΕ.

Ο ελληνικός λαός θα αναστηθεί, όπως πιστεύουμε και ελπίζουμε, χωρίς αυτή την Αριστερά

Έτσι, λοιπόν, η απόπειρα διαφόρων απατημένων γκρουπούσκουλων της Αριστεράς να την νεκραναστήσουν στην «αγνότητά» της, μετά την «προδοσία» του Τσίπρα, είναι καταδικασμένη σε αποτυχία, γιατί, όπως έλεγε και ο κάποτε Σαββόπουλος, «έχει αποτύχει σύμπασα η Αριστερά» και δεν νεκρανασταίνεται. Δεν μπορεί να μετασχηματισθεί αξιακά σε κάτι που να θυμίζει την Αριστερά των αρχών του 20ού αιώνα, διότι έχει μεταβληθεί ο ίδιος ο καπιταλισμός και η ίδια η ιστορική πραγματικότητα.

Η ιστορική Αριστερά, στη Δύση και τη Ρωσία, αποτέλεσε την έκφραση της αντίστασης των λαϊκών στρωμάτων και της εργατικής τάξης στον εθνικισμό και τον ιμπεριαλισμό των μεγάλων αποικιακών δυνάμεων, που χρησιμοποιούσαν τη θρησκεία και την πατριδοκαπηλία ως όπλα για την επιβολή τους στο πλανητικό επίπεδο.

Γι’ αυτό, και εκείνη η Αριστερά είχε σφραγιστεί από την αντιεθνικιστική και αντικληρικαλική προπαγάνδα. Δηλαδή, αντιστοιχούσε στην πρώιμη ανάπτυξη του ιμπεριαλισμού, που κυριάρχησε στον πλανήτη μέχρι τον Β΄ Π.Π. Από τότε και μετά, και ιδιαίτερα μετά τη δεκαετία του 1960, ο καπιταλισμός πέρασε σε μία νέα φάση, βαδίζει σταδιακώς προς την «καπιταλιστική ολοκλήρωση», την παγκοσμιοποίηση και την κυριαρχία των πολυεθνικών. Επομένως, το μεγάλο κεφάλαιο έχει την ανάγκη να διεισδύσει και να μεταβάλει σε κερδοφόρους και τους τομείς που στο παρελθόν διατηρούσαν μη καπιταλιστικά στοιχεία και έρχονταν από το παρελθόν της ανθρώπινης ύπαρξης. Η **θρησκεία** μεταβάλλεται σταδιακώς σε αναχρονισμό για το σύστημα και οι Εφέστιοι θεοί, οι εικόνες και τα καντηλάκια, που για χιλιάδες χρόνια έκαιγαν στο κέντρο της οικογενειακής ζωής, αντικαθίστανται από την τηλεόραση, όπως και οι εκκλησίες στα κέντρα των πόλεων αντικαθίστανται από τους ουρανοξύστες των εμπορικών κέντρων. Η **οικογένεια** πρέπει να διαλυθεί γιατί περιορίζει την επέκταση της κατανάλωσης, μια και όσο μεγαλύτερη και ισχυρότερη είναι, τόσο μικρότερη η κατά κεφαλήν κατανάλωση (πέντε άτομα σε μια οικογένεια καταναλώνουν πολύ λιγότερο από πέντε άτομα τα οποία ζουν κατά μόνας). Οι **ταξικές συλλογικότητες** μεταβάλλονται σε «αναχρονισμό» (κατάρρευση των συνδικάτων), τα δε **εθνικά σύνορα** και οι

εθνικές ταυτότητες αποτελούν το μεγαλύτερο εμπόδιο στην επέκταση των πολυεθνικών. Κατά συνέπεια, το κεφάλαιο σε αυτόν τον νέο **μεγάλο μετασχηματισμό** (που βρίσκεται στον αντίποδα εκείνου του Πολάνυι) χρειάζεται την ιδεολογία αυτής της νέας Αριστεράς για να μπορέσει να επιβάλει την ηγεμονία του.

Η πιο χαρακτηριστική περίπτωση είναι η πρώτη μεγάλη επανάσταση αυτής της σύγχρονης Αριστεράς, ο Μάης του 1968. Ξεκίνησε από την συμπαράσταση σε αντιιμπεριαλιστικούς αγώνες –της Αλγερίας, του Βιετνάμ, της Κούβας– και εξελίχθηκε, στις μητροπόλεις του καπιταλισμού, σε μια μεγάλη **πολιτιστική επανάσταση.** Μια επανάσταση η οποία, παρότι ξεκίνησε με την κριτική στις καπιταλιστικές αξίες (την αποξένωση κλπ), σε μια πρώτη ριζοσπαστική φάση της (ακόμα και ένοπλη ΡΑΦ, Ερυθρές Ταξιαρχίες, 17 Νοέμβρη), κατά τη δεκαετία του 1990, μετασχηματίστηκε σε μία «επανάσταση» καπιταλιστικού χαρακτήρα. Ο Κον Μπεντίτ και ο Γιόσκα Φίσερ, οι ηγέτες του ’68, έγιναν οι εκφραστές ενός επιτρεπτικού καπιταλισμού χωρίς όρια – απόλαυση χωρίς όρια, ναρκωτικά χωρίς όρια, κατάργηση των εθνικών ορίων και βομβαρδισμός της Γιουγκοσλαβίας, εν τέλει ένας αληθινά παγκοσμιοποιημένος καπιταλισμός.

Δηλαδή, την ίδια στιγμή που ο Ρήγκαν και η Θάτσερ ξεκινούσαν τη νεοφιλελεύθερη επανάστασή τους, η νέα Αριστερά προετοίμαζε ιδεολογικά τον δρόμο για την επικράτηση ενός πλανητικού… θατσερισμού! Διότι, επιτιθέμενοι, ήδη από τη δεκαετία του 1960, στις προκαπιταλιστικές αξίες και θεσμούς που εξακολουθούσαν να επιβιώνουν στον καπιταλιστικό κόσμο, άνοιγαν τον δρόμο ιδεολογικά και αξιακά στην επικράτηση του νεο-φιλελευθερισμού: Κάτω τα έθνη, οι θρησκείες, η οικογένεια, η διαφοροποίηση των φύλων, οι «δεσμεύσεις», ζήτω το ανεξάρτητο, αυτόνομο άτομο, χωρίς θεό και αφέντη (sans Dieu ni Maître). Μια πολιτιστική επανάσταση που έβλεπε τον εαυτό της ως δήθεν αντικαπιταλιστική ήταν, στην πραγματικότητα, **υπέρ-καπιταλιστική**, δηλαδή άνοιγε τον δρόμο για την εποχή που ο καπιταλισμός δεν θα εκμεταλλεύεται μόνο τους εργαζόμενους αλλά και θα διαμορφώνει τον ίδιο τον ψυχισμό ή, ακόμα-ακόμα, την ίδια τους τη φύση (η εποχή του μετανθρώπου).

Δεδομένων αυτών των εξελίξεων, η ιστορική Αριστερά έχει πλέον εξαντληθεί στις ίδιες τις **προϋποθέσεις** της . **Μαζί** με τη Δεξιά, πασχίζει να εξαλείψει το ίδιο το ιστορικό παρελθόν και κάθε παράδοση που μας συνδέει με αυτό. (Στην γαλλική πρωτότυπη εκδοχή της, η «Διεθνής» διεκδικεί την πλήρη ισοπέδωση του παρελθόντος – Du passé faisons table rase– φράση που, καθόλου τυχαία, δεν υπάρχει στην ελληνική απόδοσή της από τον Βάρναλη). Εξάλλου, εκκινούν από μια κοινή ιδεολογική ρίζα, εκείνη του Διαφωτισμού, και προφανώς, στην Ελλάδα, είναι αυτή η εθνομηδενιστική Αριστερά που προσπαθεί να απορρίψει τη συνέχεια του ελληνικού έθνους. Καθόλου τυχαία ο Λιάκος, η Αναγνωστοπούλου, ο Φίλης, ο Γαβρόγλου και όλη η κομπανία βρίσκονται στην ηγεσία του υπουργείου Παιδείας.

Κατά συνέπεια, ο ιστορικός ρόλος της Αριστεράς ως αντίπαλου πόλου της Δεξιάς έχει πλέον εξαντληθεί. Και αυτό συνέβη ακριβώς διότι η μαϊμού δοκίμασε να ανέβει στον δέντρο της εξουσίας και αποκαλύφθηκαν τα οπίσθιά της! Η Αριστερά μπορούσε να υπάρχει ως σοβαρή πολιτική δύναμη όσο βρισκόταν **εκτός άμεσης πολιτικής εξουσίας**. Διότι, τότε, μπορούσε να διατηρεί την **πολιτισμική και ιδεολογική εξουσία,** σε σύγκρουση **δήθεν** με την κυβερνώσα ελίτ. Σε όλες τις χώρες όπου κατέκτησε την εξουσία, δηλαδή στη Ρωσία και την Ανατολική Ευρώπη, κυριολεκτικά εξαφανίστηκε μετά από εβδομήντα ή σαράντα χρόνια εξουσίας. Το ίδιο, τηρουμένων των αναλογιών, συνέβη και στη Δύση με την καθολική κρίση της κυβερνώσας σοσιαλ-δημοκρατίας.

Στην Ελλάδα υπήρχε ένας «καταμερισμός εργασίας» που επέτρεψε στο σύστημα να λειτουργεί για πολλά χρόνια. Το ΠΑΣΟΚ στην πολιτική εξουσία, η παραδοσιακή αριστερά στην ιδεολογική. Όταν, όμως, εξαιτίας της κρίσης, ανέλαβε τα ίδια τα ηνία της πολιτικής εξουσίας, σε μια χώρα με ημιαποικιακό χαρακτήρα, και είναι υποχρεωμένη να διαχειρίζεται ταυτόχρονα την πολιτισμική ηγεμονία, την οικονομία και την πολιτική, τότε οι αντιφάσεις της εκρήγνυνται και αποκαλύπτεται

βίαια και σαρωτικά η **πραγματική της φύση.** (Και αν σε κάτι έπεσα έξω ήταν πως δεν φανταζόμουν πως θα αναλάμβαναν, έστω και παροδικά, να υλοποιήσουν **ταυτόχρονα** και τις δύο λειτουργίες, τόσο την ιδεολογική και αξιακή αποδόμηση της ελληνικής κοινωνίας και του ελληνικού λαού όσο και την οικονομική ολοκλήρωση της μεταβολής της χώρας σε αποικία χρέους. Το ίδιο είχα πάθει παλιότερα με τον ΓΑΠ. Τα παθήματα, μαθήματα. Και οι βλάκες και οι ανίκανοι και οι απαίδευτοι μπορούν να ανέλθουν στην εξουσία όταν ένας λαός βρίσκεται σε παρακμή.)

Το δυστύχημα για την ελληνική Αριστερά, στο **σύνολό** της, είναι πως, όλα τα προηγούμενα χρόνια, αρνήθηκε, εκτός από ελάχιστες περιπτώσεις –από τον **Άρη Αλεξάνδρου** μέχρι τον **Χρόνη Μίσσιο** και το *Άρδην*–, να προβεί σε οποιαδήποτε σε βάθος κριτική της ιστορικής της εμπειρίας· έτσι, όταν ήλθε η κατάρρευση, τουλάχιστον από τον Ιούλιο του 2015 και μετά, βρέθηκε παντελώς ανέτοιμη να θέσει τις βάσεις ενός οποιουδήποτε μετασχηματισμού της. Είναι δε τόσο βαθιά απαίδευτη και αγκιστρωμένη στα μαρξιστικά ή αναρχικά σχήματα του παρελθόντος ώστε, μπροστά στην αναπόφευκτη κατάρρευση της κυβερνώσας Αριστεράς που με γοργά βήματα έρχεται, θα συμπαρασυρθεί μαζί της ακόμα και η διαφωνούσα πτέρυγά της διότι δεν διαθέτει κάποιο άλλο ιδεολογικό οπλοστάσιο ή όραμα.

Πηγή

Δεύτερο μέρος

Μετά τη μεγάλη «προδοσία» της κυβέρνησης Τσίπρα, τα κάθε είδους αριστερά γκρουπούσκουλα, από το **ΚΚΕ** μέχρι τη **Ζωή Κωνσταντοπούλου** και την **Ανταρσύα**, υπόσχονται απλώς πως αυτοί θα τα κάνουν καλύτερα από τον ΣΥΡΙΖΑ και θα πραγματοποιήσουν επιτέλους τα «οράματα» της Αριστεράς. Δυστυχώς, δε, ακόμη και η λεγόμενη **πατριωτική Αριστερά** συμμετέχει εν πολλοίς στο ίδιο φαντασιακό, χωρίς να μπορεί να διακρίνει τις βαθύτατες αντιφάσεις ανάμεσα στην ελληνική αριστερή ιδεολογία και τον πατριωτισμό, ως πρόταγμα, με αποτέλεσμα να τσουβαλιάζεται εύκολα από την κυρίαρχη **εθνομηδενιστική Αριστερά**. Χαρακτηριστικές υπήρξαν οι περιπτώσεις του **δημοψηφίσματος** και προσφάτως του **προσφυγικού**. Και στην πρώτη περίπτωση τσουβαλιάστηκαν από τον **Τσίπρα**, και στη δεύτερη από τη **Μέρκελ**.

Σύσσωμη η Αριστερά συνεχίζει, ακόμη και σήμερα, να διεκδικεί το ψευδεπίγραφο ΟΧΙ του δημοψηφίσματος ως «έκφραση του αντιστασιακού ήθους των Ελλήνων», αρνούμενη να κατανοήσει πως σε αυτό συμπυκνωνόταν όλο το σύστημα της μεταπολιτευτικής εξαπάτησης. Μια ευημερία και ένα κοινωνικό κράτος οικοδομημένα πάνω στον παρασιτισμό και ένας λαός που είχε ξεμάθει να παράγει –ακόμα και οι λίγοι εργάτες στα εργοστάσια έχουν αντικατασταθεί σε μεγάλη κλίμακα από Αλβανούς και Πακιστανούς– δεν ήταν και δεν είναι ικανός για μια πραγματική ανατροπή. Διότι αν το ΟΧΙ δεν ήταν ψευδεπίγραφο και ψευδοαγωνιστικό, αυτό θα σήμαινε πως η ελληνική Αριστερά και ο ελληνικός λαός θα ήταν έτοιμοι για μια επαναστατική ανατροπή, όπου κι αν έβγαζε αυτή. Όμως, οι Έλληνες και η ύστερη μεταπολιτευτική Αριστερά δεν εκφράζονται από τον Κουτσούμπα ή από τον Λαφαζάνη, φιγούρες που έρχονται από το ιστορικό παρελθόν της, αλλά από τον Αλέξη Τσίπρα. Πρόκειται για μια Αριστερά των ψευδο-αγώνων, τύπου καταλήψεων στα πανεπιστήμια και τα σχολειά, που στην πραγματικότητα γίνονταν χωρίς αντιπάλους και χωρίς κόστος, μια αριστερά των μπαρ και των ουζάδικων, της οποίας το φαντασιακό είναι βαθύτατα διαποτισμένο από τις αξίες της Δύσης και της κατανάλωσης. Η ελληνική Αριστερά, αλλά και ο ελληνικός λαός, σαράντα χρόνια μετά τη μεταπολίτευση, έχουν εμποτιστεί βαθύτατα από τις αξίες της Δύσης, και μάλιστα με **παρασιτικό** τρόπο και σε καμία περίπτωση δεν επρόκειτο να τις εγκαταλείψουν. Από το ευρώ και την ευρωζώνη θα φύγουν μόνο αν τους διώξει ο Σόιμπλε! Έστω κι αν αρέσκονται στις ιερεμιάδες

του Καζάκη.

Αν οι Έλληνες και η Αριστερά, στην πλειοψηφία τους, διαπνέονταν από αντιστασιακό ήθος, αυτό δεν θα το εξέφραζαν ψευδεπίγραφα σε ένα χωρίς νόημα δημοψήφισμα, αλλά θα είχαν αντιμετωπίσει στοιχειωδώς την κατοχή της Κύπρου και τις τουρκικές προκλήσεις επί σαράντα χρόνια. Το αντιστασιακό ΟΧΙ του δημοψηφίσματος ήταν «γιαλαντζί» αντίσταση και αυτό φάνηκε περίτρανα στη συνέχεια. **Η «κωλοτούμπα» που ακολούθησε ήταν οργανικό κομμάτι αυτού του «υπερήφανου» ΟΧΙ και όχι αντιστροφή του και την έκαναν και οι ίδιοι οι Έλληνες ψηφοφόροι μαζί με τον Τσίπρα.** Γι' αυτό εξάλλου και στις εκλογές που ακολούθησαν τον ξαναψήφισαν. Όχι **παρά** τη μεταστροφή του αλλά ακριβώς **γιατί** την πραγματοποίησε. Γι' αυτό και όσοι δεν τον ακολούθησαν, ο **Λαφαζάνης** και η **Κωνσταντοπούλου**, έμειναν εκτός Βουλής. Διότι αυτή η μεταστροφή εξέφραζε τη βαθύτερη ουσία αυτής της ελληνικής Αριστεράς στις συνθήκες της μεταπολίτευσης.

Σήμερα, πάλι, διαβάζω και ακούω από αυτή την Αριστερά –και όχι μόνο– πως «η στάση των Ελλήνων στο προσφυγικό αποτελεί απόδειξη των αντιστασιακών ανακλαστικών των Ελλήνων», άποψη που εκφέρεται από το ΚΚΕ, την ΛΑΕ, την Ανταρσύα, τον «Δρόμο της Αριστεράς» κ.ο.κ., και διαπιστώνω για μια ακόμα φορά πόσο βαθιές είναι οι ρίζες αυτής της «αριστερής» διεθνιστικής φενάκης.

Διότι, στην πραγματικότητα, η σύμπτωση της Μέρκελ και των… Antifa/«αλληλέγγυων», πάνω στο θέμα του μεταναστευτικού/προσφυγικού, αποτελεί απόδειξη ακριβώς της **ταύτισης** των απόψεων Αριστεράς και Δεξιάς – ο καθένας από τη σκοπιά του! Η Μέρκελ ξεκίνησε τη διαδικασία διότι οι Γερμανοί βιομήχανοι, όπως δήλωσε η Ένωσή τους, χρειάζονται πέντε εκατομμύρια εργατικά χέρια και χρησιμοποίησε την ελληνική Αριστερά και την Τασία για να υλοποιήσει τη «no borders» ιδεολογία της. Ωστόσο, επειδή είναι υποχρεωμένη να παίρνει υπόψη της και τις αντιδράσεις των ψηφοφόρων της, αφού είχε ήδη αποσπάσει 1.200.000 πρόσφυγες ως φθηνό εργατικό δυναμικό, έκλεισε εν συνεχεία τα σύνορα. Και έτσι έμεινε ο ΣΥΡΙΖΑ, οι «αλληλέγγυοι», το ΚΚΕ, και η Ανταρσύα να συνεχίζουν τον αγώνα εναντίον κάθε… μορφής συνόρων! Ο Τσίπρας και ο ΣΥΡΙΖΑ, όπως είχαν κάνει και με το δημοψήφισμα, τσουβάλιασαν και πάλι όλη τη «διαφωνούσα» Αριστερά με την ευκαιρία του μεταναστευτικού. Μια και δεν μπορούσαν να το κάνουν πλέον στο πεδίο των μνημονίων, όπως το είχαν κάνει το καλοκαίρι του 2015, το έκαναν εκεί που έχουν μάθει και «ξέρουν» τη δουλειά. Στο πεδίο του πολιτισμικού φιλελευθερισμού και των ανοικτών συνόρων της Χριστοδουλοπούλου. Έτσι μπορεί να έχασαν την κοινωνία, ξανακέρδισαν όμως… τα Εξάρχεια.

Αντί λοιπόν οι «διαφωνούντες» Αριστεροί να κατανοήσουν πως το προσφυγικό αποτέλεσε ένα εγχείρημα γερμανικής έμπνευσης και ένα ακόμα βήμα για τη μεταβολή της χώρας μας σε έναν πολυπολιτισμικό χυλό χωρίς ταυτότητα, έναν απλό συνοριακό χώρο, επιμένουν και προτάσσουν τα αυτονόητα ανθρωπιστικά ανακλαστικά των Ελλήνων. Όμως, άλλο ζήτημα ο αυτονόητος ανθρωπισμός σε ατομικό επίπεδο και άλλο το σοβαρότατο πλήγμα που υπέστη η χώρα στο συλλογικό εθνικό επίπεδο.

Δυστυχώς, λοιπόν, και αυτή η πατριωτική Αριστερά δοκιμάστηκε τρεις φορές μέσα σε ενάμιση χρόνο: τόσο απέναντι στην προοπτική ανόδου στην εξουσία ενός τυχοδιωκτικού και εθνομηδενιστικού σχήματος όπως ο ΣΥΡΙΖΑ, το οποίο κα**ι στήριξε μετά μανίας**, όσο και στο ψευδεπίγραφο δημοψήφισμα και, τέλος, στο προσφυγικό. Όλα αυτά καταδεικνύουν πως ο ομφάλιος λώρος που τους συνδέει με αυτή την Αριστερά είναι πολύ ισχυρότερος από εκείνον που τους συνδέει με την πατρίδα τους, γιατί διαφορετικά θα είχαν φροντίσει να κόψουν τελεσίδικα τον πρώτο και να παύσουν να ορίζονται ως «αριστεροί πατριώτες», έκφραση που αποτελεί, για τη σημερινή Ελλάδα, μια πραγματική contradictio in terminis.

Αν, όμως, είναι αλήθεια πως η διαδρομή μέσα από την Αριστερά ήταν ίσως απαραίτητη για να

μπολιαστεί ο ελληνικός πατριωτισμός με ένα εναλλακτικό όραμα μιας κοινωνίας περισσότερο ελεύθερης και εξισωτικής, είναι εξίσου αλήθεια ότι και η **ρήξη** με αυτήν αποτελεί μια αποφασιστική **προϋπόθεση** για την επαφή με το λαϊκό σώμα και τον αυθόρμητο πατριωτισμό του.

Κατά συνέπεια, δεν μπορεί να υπάρχει οποιαδήποτε πολιτική προοπτική για μια εναλλακτική πρόταση απέναντι στον παγκοσμιοποιημένο καπιταλισμό, που έχει μεταβάλει τη χώρα μας σε αποικία χρέους, εάν αυτή δεν βυθίσει τις ρίζες της στην παράδοση και το παρελθόν της κοινωνίας μας, τις κοινότητές της, τη γλώσσα της, τη θρησκεία της – ακόμα και για εκείνους που δεν πιστεύουν σε θρησκεία. Γι' αυτό πρέπει να υπάρξει μια οριστική και τελεσίδικη ρήξη με την Αριστερά και ό,τι αυτή εκπροσωπεί.

Καθόλου τυχαία, άλλωστε, στην Ελλάδα, ακριβώς γιατί η κοινωνία μας δεν ανήκει στην αποικιοκρατική Δύση αλλά υπήρξε αποικιοκρατούμενη με παρασιτικό τρόπο (δηλαδή οι μεταπράτες μεγαλοαστοί και οι ελιτ ένιωθαν ταυτισμένοι με τους… αποικιοκράτες), αυτά τα φαινόμενα έπαιρναν πάντα **παροξυστικό** χαρακτήρα. Διότι, στη Δύση, ο ριζοσπαστισμός της Αριστεράς πατούσε στην πραγματικότητα της αντίθεσης με έθνη ιμπεριαλιστικά και θρησκείες επεκτατικές (καθολικισμό ή προτεσταντισμό), που ήθελαν να επιβληθούν στο σύνολο του πλανήτη. Στον Τρίτο Κόσμο, η Αριστερά, όπου επιβίωσε και κυριάρχησε, όπως στην Κίνα ή το Βιετνάμ, «εθνικοποίησε» τον μαρξισμό και ηγεμόνευσε στον εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα. Στην Ελλάδα, μια Αριστερά παρασιτικά εξαρτημένη από τη Σοβιετία, αρχικώς, και από τη Δύση μετέπειτα –γενικότερα από τον δυτικό διαφωτισμό και «προοδευτισμό»– παρήγαγε τα εκτρώματα του 1922, όταν στράφηκε ενάντια στον ίδιο της τον λαό, στη Μ. Ασία και την Α. Θράκη, συμμαχώντας με τους γερμανόφιλους βασιλικούς· της συνηγορίας υπέρ του βουλγαρικού επεκτατισμού στο Μακεδονικό· της υποστήριξης του σχεδίου Ανάν, εσχάτως, και του ιστορικού εθνομηδενισμού. Και εάν, στη διάρκεια της Κατοχής, ηγήθηκε του εθνικο-απελευθερωτικού αγώνα, αυτό έγινε στην πραγματικότητα **παρά** την κυρίαρχη ιδεολογία της και διότι οι λεγόμενες «αστικές δυνάμεις» ήταν ακόμα πιο ξενόδουλες. Εξ ου και η σύγκρουση με τον Βελουχιώτη και η οικτρή συνέχεια του Εμφυλίου. Το ίδιο έγινε και όταν στην Ελλάδα υποστήριξε τον αντιαποικιακό αγώνα της Κύπρου, από τον οποίο απείχε η κυπριακή αριστερά! Γι' αυτό και, σχεδόν φυσιολογικά, σήμερα, έχει επιστρέψει, στη συντριπτική της πλειοψηφία, στον εθνομηδενισμό ή στον ιδιότυπο «τροτσκισμό» του ΚΚΕ.

Ξεπερασμένη πλέον στον καπιταλιστικό κόσμο και ιδιαίτερα παρασιτική στον ελληνικό κόσμο. Τί χρεία έχομε λοιπόν αυτής;

Αυτή τη **Μεγάλη Παρασκευή** η ελληνική Αριστερά κατεβαίνει στον τάφο χωρίς **καμία** προοπτική Ανάστασης. Ο ελληνικός λαός θα αναστηθεί, όπως πιστεύουμε και ελπίζουμε, **χωρίς αυτή την Αριστερά** – απορρίπτοντας τον πολιτισμικό υπερκαπιταλισμό της δυτικής Αριστεράς και τον εθνομηδενισμό της ελληνικής· για να το πράξει, θα πρέπει επίπονα, βασανιστικά, να **κερδίσει** αυτή την Ανάσταση μέσα από ένα νέο όραμα εκσυγχρονισμού της παράδοσής του.

Σε μια στιγμή που κόμματα και κομματίδια φυτρώνουν σαν μανιτάρια, από τη Ζωή έως τον Μπαλτάκο –και στην αμέσως επόμενη περίοδο, μετά την αποσύνθεση του ΣΥΡΙΖΑ, θα πολλαπλασιαστούν στο άπειρο–, έχει ανοίξει η ιστορική περίοδος για ένα **πατριωτικό δημοκρατικό κίνημα**. Μόνο που, για να συγκροτηθεί αυτό, απαιτείται μία μεγάλη **σύνθεση**: η σύνθεση ανάμεσα στον πατριωτισμό και την ιστορικότητα του ελληνισμού με τις κοινωνικές αξίες που κάποτε εκπροσώπησε, έστω και στρεβλά, η Αριστερά.

Για να πάρει, όμως, σάρκα και οστά ένα τέτοιο εγχείρημα, πέρα από τη συνειδητοποίηση των ανθρώπων –και εκείνη των πολιτικών στελεχών των προερχόμενων από την Αριστερά φαίνεται να καθυστερεί τραγικά–, απαιτείται η ανάδειξη και ενός νέου πολιτικοκοινωνικού υποκειμένου που θα εκφράζει και θα εκπροσωπεί μια τέτοια σύνθεση: Όταν οι τριάντα χιλιάδες νέοι που μαθαίνουν

παραδοσιακό χορό και μουσική στην Κρήτη θα αποφασίσουν, –τουλάχιστον ένα κομμάτι ανάμεσά τους– πως είναι καιρός να διαμορφώσουν και ένα αντίστοιχο πολιτικό πρόταγμα. Όταν οι δεκάδες χιλιάδες των νέων που έλκονται από τον αντιεξουσιαστικό λόγο και πιθηκίζουν τα αμερικάνικα πολιτισμικά πρότυπα αποφασίσουν –έστω ένα μέρος τους– πως είναι ανάγκη να δουν με υπερηφάνεια τη δική τους παράδοση ως υπέρτερη εκείνης του… Prince. Όταν οι δεκάδες χιλιάδες νέοι, συχνά πληβειακής καταγωγής, που παραμυθιάζονται από την ψευδοπατριωτική φρασεολογία της Χ.Α., κατανοήσουν πως, σε αυτόν εδώ τον τόπο, ο αληθινός πατριωτισμός συμβαδίζει πάντα με τη δημοκρατική παράδοση. Όταν οι εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι που πασχίζουν να είναι τίμιοι και συνεπείς στη δουλειά τους και αγαπάνε την πατρίδα τους, χωρίς να είναι κολλημένοι σε ιδεολογίες και κόμματα, αποφασίσουν να μεταφέρουν και σε πολιτικό επίπεδο αυτό που κάνουν στη ζωή τους…

Όταν όλοι αυτοί αρχίσουν να κινούνται, τότε θα αναδειχθεί και το **κοινωνικοπολιτικό υποκείμενο** αυτού του μεγάλου μετασχηματισμού που δεν θα κουβαλάει μαζί του τις αμαρτίες και τις αγκυλώσεις του παρελθόντος, και θα μπορεί να ενστερνιστεί ένα όραμα πατριωτισμού, κοινωνικής δικαιοσύνης, οικολογίας, άμεσης δημοκρατίας, παραγωγικής ανασυγκρότησης και πολιτισμικής αναγέννησης. **Όλα αυτά μαζί**. Και όσο εάν, στο άμεσο μέλλον, φαίνεται πως, μετά την κατάρρευση της Αριστεράς, έχει έλθει η ώρα της Δεξιάς σε όλες της τις εκδοχές, εν τούτοις είμαστε βέβαιοι πως, στην Ελλάδα, η παράδοση αυτού του τόπου εναγώνια θα σπρώχνει και στην αναζήτηση αυτού του νέου οράματος. Γιατί η **ψυχή** του ανθρώπου έχει ανάγκη να μπορεί να πετάξει στο όραμα και τον μετασχηματισμό. Τι σπουδαιότερο μήνυμα εξάλλου, αυτές τις μέρες, από εκείνο του μετασχηματισμού της Ανάστασης. Ας αφήσουμε λοιπόν πίσω μας τελεσίδικα τα παρωχημένα σχήματα και ιδεολογίες και ας δούμε την Ανάσταση συνυφασμένη με μια νέα οραματική σύνθεση στον κόσμο, αλλά προπαντός στη χώρα μας.

28.04.2016

Πηγή: Αρδην - Ρήξη